



Haittako jos hengien

WSOY

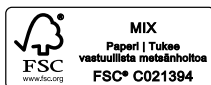
Laura
Finska

Laura Finska
Haittaako
jos
hengitän



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Taloudellisesta tuesta haluan kiittää seuraavia tahoja:
WSOY:n kirjallisuussäätiö, Kirjallisuuden edistämiskeskus,
Jenny ja Antti Wihurin rahasto, Taiteen edistämiskeskus,
Oskar Öflundin säätiö.



Ensimmäinen painos

© Laura Finska ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52226-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Omistettu pojalleni Kristianille,
joka ilmoitti tulostaan kirjoitusprosessin puolivälissä.*

»On vain kaksi tapaa elää elämä. Toinen on se, ettei mikään ole ihme. Toinen se, että kaikki on ihmettä.»

– ALBERT EINSTEIN

Ensimmäinen osa

Hatšepsut, huomenna

HATŠEPSUT ISTUU korkeaselkänöjaisessa tuolissa suuressa salongissa, hänen sormuksensa rubiini kiiltelee kattokruunujen välkkeessä. Kaikki alkaa tästä. Katsokaa tuota ilmestystä, loputtoman pitkiä sääriä, chiantinpunaisia huulia ja kultanvaaleita hiuksia, jotka levittäytyvät pään ympärille marilynmäisenä kiharapallona. Ei uskoisi, että vielä muutama kuukausi sitten Hatšepsut oli köyhä. Hän joi Pirkka-olutta ja kiroi elämäänsä. Asuntonkin oli lääväinen, ruumiineritteiltä ja toivottomuudelta haiseva loukko. Näettekö tuon mopin Hatšepsutin jaloissa? Se on Hatšepsutin avopuoliso ja tuleva kihlattu. Hatšepsut on valinnut tämän 6 000 mopin joukosta. Ja nyt teitä tietenkin kiinnostaa miksi hän päätyi juuri tähän Moppiin, mikä tekee siitä niin erityislaatuisen. Mihin kukaan tarvitsee Kelan tuilla elävää Moppia, joka ei osaa eikä halua päättää mitään, ei edes sitä minkä värisen bussikortin muovitaskun haluaa. Silti Hatšepsut on rakastuneempi kuin koskaan. Kukaan ei ole kohdellut

häntä yhtä hyvin. Moppi avaa ovenkin valmiiksi, kun Hatšepsut palaa työhuoneelta kotiin, jottei tämän tarvitse kaivaa avaimia. Välillä Moppi pelkää, että Hatšepsut suuttuu hänelle. Että hän sanoo jotain törkeää, mikä kuitenkin on totta. Kuten että kun Moppi muutti Hatšepsutin luo Hourulaan, Hatšepsut totesi hänen tuoneen mukanaan vain mutteripannun ja itsetunto-ongelmansa. On kaikkien etu, ettei Moppi osaa riidellä.

Moppi ihailee Hatšepsutin päättäväisyyttä ja kunnianhimoa, sitä ettei tämä lamaannu vastoinkäymisten edessä. Hatšepsutin katseessakin on uhoa, noissa vihreissä silmissä, jotka kiiluvat paksun otsatukan alta. Hatšepsutilla on 15 000 paria korkokenkiä sekä tuliterä hattaranpinkki Ferrari, jolla hän kaahaa sydämensä kyllyydestä kaikkia liikennesääntöjä uhmaten. Ulospäin Hatšepsut saat-
taa vaikuttaa koppavalta ja ylimieliseltä. Ehkä se johtuu siitä, ettei hän välitä, mitä muut ajattelevat hänestä. Tätä monet kadehtivat. Hatšepsut on vuosien saatossa oppinut hyväksymään sen tosiseikan, että teki niin tai näin, ihmiset löytävät aina syyn olla pitämättä hänestä.

Hatšepsut on päättänyt pistää kaiken aivan ranttaliiksi. Hän on aina ollut oman tien kulkija, sellainen, joka sanoo ääneen kaiken sen, mitä kukaan muu ei uskalla. Viimeisinkin epävarmuuden kide suli hänen sisältään, kun hänen läheinen ystävänsä Sammal menehtyi äkillisesti. Silloin Hatšepsut käsitti perusrakenteitaan myöten, että elämä on aivan liian hauras ja arvokas asioiden märehtimiseen.

Kuva loittonee salongin kautta takaisin studioon ja siirtyy tsuumaamaan Hatšepsutin reaktioita. Hän jauhaa purukumia ja heilauttaa leuhkasti tukkaansa pois silmiltä. Olemme suorassa televisiolähetyksessä. Ja Hatšepsut on ympäripäissään. Hän on pynttäytynyt piukkaan kotelomekkoon ja ylisuuriin helmikorvakoruihin, jotka näyttävät nopeasti vilkaistuna sulaneilta steariinikönteiltä. Hatšepsut on aina ollut tarkka tyylistään, hänelle on tärkeää, että sukatkin ovat sävy sävyyn muun vaatetuksen kanssa. Hatšepsutin mielestä suomalaisilla ei ole ollenkaan silmää estetiikalle, täällä kaikki pelkäävät näyttää hyvältä. Jostain syystä Hatšepsut on tuonut studioon myös ruoskan, jota hän sivelee samalla kun vastailee limenvihreään jakkupukuun sonnustautuneen juontajan kysymyksiin.

»Miltä susta nyt on tuntunut tämä mediahuomio?»

»Ei tämä ole vielä mitään.»

»Voitit kuitenkin Finlandian. Mikä on menestyskirjan resepti?»

»Mähän sanoin siinä palkintopuheessa, että yritin tar koituksella kirjoittaa mahdollisimman surkean romaanin. Kato kun keskivertolukijaan vetoaa sellainen keino tekoisesti luotu juonivetoisuus ja yksinkertainen koruton kieli. Mitä aristoteelisempaa tarinankuljetusta ja tönkömpiä lauseita, sen parempi. No mä tuotin sitten puoli vuotta sellaista nolla ÄÖ -tason tekstiä ja lähetin sen mun kustannustoimittajalle, joka oli tietenkin aika järkyttynyt

siitä tyylivaihdoksesta, kun olihan mun koko aiempi tuotanto kuitenkin paininut ihan eri sarjassa, ainakin mitä johonkin sanataituruuteen tulee... Se pelkäsi, että mä hermostuisin sille, kun se sanoi suoraan millaista kuraa mä olin kirjoittanut, mutta mä olin vaan riemuissani. Editointivaiheessa mä päätin sijoittaa sen Grönlantiin, että siihen tulisi sellaista nordic noir -tyyppistä eksootiikkaa, ja ymppäsin siihen pari murhaa, mutten tehnyt siitä mitään varsinaista dekkaria kuitenkaan vaan pidin sen sellaisena kaupallisena feelgoodina. Mä tein sen sillä asenteella, että sen olisi voinut joku Nelli Mäkipuron ala-asteelta kirjoittaa. Ja se toimi.»

»Sä olet urasi alusta saakka ollut sellainen hahmo, joka jakaa mielipiteitä. Sua joko rakastetaan tai vihataan. Miten sä olet käsitellyt sitä?»

»No vartti sitten mä vedin parit Fernet-Brancat tuolla lämpiössä ja skoolasin kaikelle närkästykselle, jota mä ihmisissä herätän.»

»Mielenkiintoinen lähestymistapa, ei voi muuta sanoa.»

»Viha pitää ansaita.»

»Me saatiin just tänne livechattiin kysymys, että etkö sä ole yhtään huolissasi sun julkisuuskuvasta?»

»Mä olen Suomen tunnetuin kirjailija. Ja mä oon nähnyt ihan vitusti vaivaa päästäkseni tähän asemaan. Ei mun tarvitse kysellä mitään lupia keneltäkään», Hatšepsut sanoo ja räpäyttää savunmustia smokey eye -silmiään.

Hatšepsut ja mies

ON VARHAINEN aamu, hiljaisilla kaduilla ei näy juuri ketään postinjakajaa ja paria koiranulkoiluttajaa lukuun ottamatta. Sataa lunta, kevyttä tihkua, joka sulaa heti, kun osuu maahan. Hatšepsut kävelee ympyrää matkakeskukseen edustalla ja odottaa. Hieman ennen kuin kello lyö tasan hän koukkaa sisälle lämmittelemään. Kaupunki heräilee lasin, kiven ja teräksen mykkänä kudoksena seinänkokoisten ikkunoiden takana. Hatšepsut on varma, että on tullut paikalle turhaan, sillä hän ei juuri koskaan pidä kenestäkään. Hän aukoo ja sulkee vasemman nahkahansikkaansa nepparia. Liukuovet avautuvat ja mies astuu aulaan, hän näyttää rockyhtyeen keulakuvalta, vaikka on 35-vuotias ja elänyt koko ikänsä kaukana suurkaupunkien hälinästä. Miehellä on yllään musta villakangastakki ja tennarit. Hän haluaa Hatšepsutia tiukasti niin kuin he olisivat tunteneet aina, vaikka nämä ovat vasta ensimmäiset treffit. Mies tuoksuu tuplasuihkitulta parfyymilta, joka saa silmät vetistämään. Junien

kuulutukset ja ohikulkevien ihmisten kälkätys muodostavat hälyn painavan ryijyn.

Katulamppujen valo monistuu heijastavista pinnoista kellertävänä ja itsepintaisena, kun he astelevat rinta rinnan ulos pääovista jalkakäytävän varteen, jonka molemmin puolin kasvaa matalia kohmeisia pensaita kuin puollittaisia toteamuksia. Hatšepsut huomaa välittömästi pystyvänsä olemaan miehen seurassa täysin oma itsensä, hän ei koeta esittää parempaa kuin on tai pyri muutenkaan peittelemään tiettyjä vaiheita henkilöhistoriasaan, joka on yksi traumojen paperikori... Mieheessä on harvinaislaatuista herkkyyttä ja lämpöä. Mies vaikutti jo viestien perusteella vanhan ajan romantikolta, sellaiselta, joka tarttuu pöydän yli kädestä kesken ravintolaillallisen ja lausuu imeliä rakkaudentunnustuksia. Nuorempana Hatšepsut katsoi paljon romanttisia elokuvia, jotka uhkuivat kliseisyyteen palmikoitua ekstaasia, mutta tätä nykyä hän ei siedä niitä ollenkaan. Hän inhoaa onnellisia loppuja, kädenlämpöisiä tarinoita, joista uupuvat inhimilliset virheet ja traagillisuudet ja jotka ylläpitävät valheellista kuvaa siitä, että toisesta hullaantuminen ratkaisee kaikki ongelmat. Jahdatessaan tuota tunnetta ihmiset paradoksaalisesti ajavat itsensä onnettomiksi. Lähes kaikki pariskunnat vieraantuvat ajan saatossa toisistaan, lakkaavat yhteisestä sanattomasta sopimuksesta keskustelemasta kaikesta siitä, mikä painaa heidän mieltään, kunnes rakkaudentäyteiset kodit muuttuvat kiusallisen

hiljaisuuden näyttämöiksi, joissa toisen hengityksen rytmistä etsitään tyytymättömyyden ja pettymyksen itiöitä. Hatšepsut pelkää, että hänellekin käy kalpaten, jos hän uskaltaa alkaa seurustella. Hän on varma, että loppupeleissä kaikki ovat selkäänpuukottajia ja naljailijoita... Silti Hatšepsut haluaa tutustua mieheen paremmin. Tämä kulkee puoli askelta hänen jäljessään kuin ei haluaisi joutua valitsemaan mistä kadunkulmauksesta he kääntyisivät minnekin. Paniikkihiki noruu pitkin Hatšepsutin niskavakoa, vaikka normaalisti hän ei ole jännittäjätyyppiä. Hän pitää miehen möreästä äänestä ja tavasta selittää asioita, siitä kuinka tämä saattaa jättää lauseen kesken ja siirtyä lennosta seuraavaan. Heidän välillään ei tunnu olevan minkäänlaisia suodattimia, aivan kuin he olisivat hypänneet kolmessa ja puolessa minuutissa siihen pisteeseen, johon monet pääsevät vasta vuosien tuntemisen jälkeen, kun kaikki vieraskoreus ja suojamuurit on riisuttu vihdoin pois ja jäljelle jää vain aitouden polttava ydin. Mies kertoo tuntevansa laimentumatonta häpeää kaikesta ja vieläpä ilman syytä! Hänen elämässään ei ole kuulemma koskaan ollut minkäänlaista suuntaa tai tarkoituksenmukaisuutta. Kaikki on jo pitkään mennyt päin persettä... Mies lakkasi jo 11-vuotiaana odottamasta, että mitään hyvää voisi tapahtua. Jankkaavat itsesyytökset ja jokaista valveillaolohetkeä laveeraava pessimistisyys ovat arkipäivää. Eikä asiaa auta se, että mies nukkuu aina puolille päivin ja lääkitsee sisäsyntyistä synkkyytään halvalla

viinalla. Mies nielaisee ja sanoo olevansa heikko, ja siksi sortuu välillä asioihin, jotka eivät ole hänelle hyväksi. Hatšepsut pitää siitä, ettei mies yritä kaunistella totuutta. Hän on keskeyttänyt yleisen kirjallisuustieteen opintonsa ja aloittanut ne uudestaan ainakin viidesti.

Mies katsahtaa Hatšepsutiin kuin kokeeksi. Hatšepsut hymyilee armahtavasti ja ohjaa tämän kadun poikki tomeralla käden kaarella. Vähitellen ihmisiä alkaa näkyä siellä täällä, matkalla töihin tai kauppaan tai hemaisevan rakastajattaren satiinilakanoihin, sydämen läpivetoon, osa ehkä alkuperäiseltä reitiltään harhautuneena, ihastelemassa kaupungin kausivaloja tai nostamassa hangessa makaavaa juoppoa pystyyn vain, jotta tämä voisi jälleen liittyä hoiperrellen osaksi kauppakeskuksen edustalla remuavaa ryyppyremmiä, jossa Koskenkorva-pullo kiertää ahavoituneesta ja punakaksi palettuneesta kädestä toiseen, on roskapönttöihin sukeltavia hansikkaita kuin yksittäisiä halkeamia järjestyksen ilmakehässä, takseihin kumartuvia uratykkeitä, joiden intonaatioon eksyy väkisin stressiperäisen kireyden moruloita, kankeannykivin liikkein eteneviä vanhuksia ja yliampuvasti itsensä meikanneita teinejä. Kaikki kantavat muassaan toiveita ja kaipuuta, eriateisten huolien ääneenlausumattomia pohjapiirroksia. Miehellä on kevyt askel ja melankoliset silmät, jotka saavat hänet näyttämään siltä kuin hän olisi koko ajan pahoillaan kaikesta. Mieheessä on kaikkea sitä mitä kenessäkään muussa ei ole, ja se kauhistuttaa

Hatšepsutia. Ehkä siksi, että hän on etsinyt niin pitkään ihmistä, joka tuntuisi joltain, ja nyt kun tuo mies seisoo hänen edessään, hän tajuaa, että hänen on päästettävä tämä elämänsä, tutkimaan kaikkia niitä kohtia itsessään, joiden olemassaoloa hän ei halua joutua prosessoimaan. Miehen eleet huokuvat epävarmuuden muzakia, tämä sukii yhtä mittaa hiuksiaan ja peilaa itseään jokaisesta vastaantulevasta näyteikkunasta. Yleensä ajatellaan, että itsevarmuus on seksikästä, mutta jostain syystä Hatšepsut on aina pitänyt ujoista ja aroista miehistä.

He kävelevät syvähorroksesta heräilevän keskustan halki ja tömistelevät sisään ketjukahvilan eteiseen, tiskin takana häärivä tummapiirteinen barista keskeyttää astioiden kilistelyn ja pyyhkäisee kätensä essun helmaan ennen kuin ryhtyy palvelemaan heitä. Vastaleivottujen korvapuustien ja valkosuklaamuffinien tuoksu sekoittuu täytettyjen pretzelien ja kinkkupiiraiden suolaiseen balettiin. Hatšepsut ei tiedä miten päin olisi. Hän antaa katseensa vaelttaa lattian kautta vastapäiselle seinälle, kunnes valitsee viimein kiintopisteeeseen höyryävän ja vihamielisesti sihisevän espressokeittimen. Mies tilaa kahvin mustana ja sanoo jotakin, mitä Hatšepsut ei jännittyneisyydeltään kykene rekisteröimään. Tila on ahdettu täyteen metsänvihreitä raheja, pinnatuoleja, tekokasveja, liian matalalle ripustettuja kattovalaisimia, konjakinvärisiä sohvia ja korkeita baarijakaroita. Hatšepsut käy edeltä kahvilan perällä sijaitsevaan

ikkunapöytään, jonka lähettyvillä kuherteleva paris-kunta johdattaa toisiaan valon puutarhaan. Kun mies riisuu takkinsa tuolin selkänojalle, Hatšepsut huomaa, että tämä on laiha kuin ruokopilli. Joku heidän takanaan turisee puhelimeen rikkinäisellä englannilla. Miehellä on pianistin sormet sekä musta kauluspaita, jossa on tulipunaisia ruusuja. Hän hölisee taukoamatta yliopisto-ajoistaan, maalla vietetystä lapsuudesta ja festareista, joiden jälkeen hänen sohvallaan yöpyi ystävien lisäksi sekopäisiä puolituttuja, jotka laistivat velvollisuuksistaan ryy-pätäkseen hänen kanssaan päivätolkulla ja alkoivat käydä hermoille viimeistään siinä kohtaa, kun lorviminen muuttui tajunnan vapaapudotukseksi. Hatšepsut yrittää kommentoida jotain väliin, mutta mies ei anna hänelle suunvuoroa. Tuntuu kuin mies kiihtyisi omasta puheesta. Jos kyseessä olisi kuka hyvänsä toinen, Hatšepsut pitäisi moista epäkohteliaana. Hän kuitenkin ymmärtää, ettei mies ole niitä, jotka rakastavat omaa ääntään. Päinvastoin. Kaikesta huomaa, että hän on vaatimatonta sorttia.

»Mä olen yleensä tosi jäinen ekoilla treffeillä», mies sopertaa huulille nostetun kahvikupin takaa.

»Vaikea uskoa.»

»Kuten varmaan sitäkin, että mulla oli joskus hartioille ulottuvat pitkät mustat hiukset. Mä näytin ihan joltain Tokio Hotelilta. Kun mä täytän neljäkymmentä, mä alan käyttämään taas uudestaan kajaalia.»

»Ja pidät revittyjä pillifarkkuja ja V-aukkoisia hihatto-mia bändipaitoja?»

»Tietysti. Mutta jos jollain on samanlainen paita kun mulla, niin mä heitän sen roskeen.»

»Sä et kyllä turhaan sanonut, että sä olet oudoin ihminen, jonka sä tunnet.»

»Sen takia naiset eivät ole koskaan olleet kovin kiinnostuneita musta. Kuten sä olet varmaan jo huomannut, multa puuttuu kokonaan sellainen alfaurospuoli. Mä en ole koskaan edes yrittänyt mahtua mihinkään ihanne-miehen raameihin, koska mä olen ollut niin kaukana siitä ideaalista. Ja toki mä olen itsekin sabotoinut omia mahdollisuuksia ihan vaan sillä, miten surkeana mä olen itseäni pitänyt. Nytkin musta tuntuu, ettei mulla ole mitään, mitä tuoda suhteeseen.»

»Miten niin ei ole?»

»No jos puhutaan vaikka finansseista. Aika veikeetä, etten mä ole tehnyt päivääkään oikeita töitä, vaikka mä olen jo tämän ikäinen... Mä olen vain opiskellut. Ja mitä sekään nyt sitten tarkoittaa, kun se nyt on vaan sellaista humanistista käsien heiluttelua.»

»Eikö tuo ole vähän vanhanaikainen ajatus, että miehen pitäisi olla joku perheen pää, joka tuo leivän pöytään? Mä olen ainakin huomannut, että monet miehet kokevat naisen menestymisen uhkana. Muakin pidetään stereotyyppisenä naisena vaan mun ulkonäön takia, vaikka mä olen luonteeltani tosi maskuliininen.»

»Mä taas olen katsonut La La Landin ainakin viisi kertaa...», mies mutisee ja naurahtaa vaivaantuneesti perään, niin että silmien alla olevat hennot uurteet syvenvät hetkellisesti.

»Jösses, jotain rajaa hei!»

»Susta muuten näkee, että sä tiedät mitä sä haluat. Se on tosi ihailtavaa. Musta on aina tuntunut, että multa on puuttunut vimmaa. Mua ei ole koskaan kiinnostanut olla paras missään.»

»Mä luulen, ettei kukaan voi opetella olemaan kunnianhimoisempi. Että se on sellainen ominaisuus, jonka kanssa syntyy.»

»Sä varmaan järkytyt nyt, mutta mä en edes haluaisi olla.»

»Mitä sä sitten haluat?»

»Kai mä haaveilen jonkinlaisesta sisäisestä rauhasta, mutta mä en usko, että se on mun tapauksessa mahdollista. Monet kuvittelevat, että tyyneys tulee ulkopäin, niin kuin vaikka siitä, että on paljon fyrkkaa ja siisti koti. Mistä tuli mieleen, että sä vaikutat ihmiseltä, joka ei siedä vaatekasoja lattioilla.»

»Sekö on joku sun mukamas söpö tapa?» Hatšepsut kysyy ja kohottaa toista kulmaansa.

»Sä et halua nähdä mun kämppää... Jos sä tulisit nyt käymään mun luona, niin mä sulaisin välittömästi joksikin lätäköksi ja valuisin lähimpään viemäriin.»

»Mä olen välillä tehnyt sellaisia lääväisyysharjoituksia.»

»Tehnyt mitä?»

»Opetellut sietämään epäjärjestystä. Siis jättänyt kämpän ihan räjähtäneen näköiseksi ja lähtenyt ulos ovesta, vaikka se on tuntunut mahdottomalta.»

»Mun elämä on yksi läväisyysharjoitus... Mutta joo, sain kiinni pointista. Sä et ehkä usko tätä, mutta mäkin olen tarkka joissain asioissa. Joko mä kerroin siitä, kun mä piirsin kerran ketun lapsena? Se oli tosi hieno, mutta sitten mä lisäsin sille liikaa viiksikarvoja ja mun oli pakko tuhota koko piirustus... Se alkoi saman tien kaduttua mua. Mä muistan vieläkin elävästi sen, kun mä purskahdin itkuun.»

»Kuulostaa tutulta. Mä olen koko mun kirjailijanuran ajan ajatellut, että menestyminen vaatii juuri tuollaista armottomuutta.»

»Ja heräämistä aamuviideltä?»

»Hyi saatana.»

»Siinäkö menee raja?»

»Mieti, että jotkut uskovat ihan tosissaan tuollaiseen ota aamun ensimmäinen tunti haltuusi -paskaan», Hatšepsut tuhahtaa ja siemaisee teetään.

He ovat kotvan vaiti. Safiirinsiniset jouluvalot välkkyvät läheisen kerrostaloparvekkeen kaiteessa.

»Tykkäätkö sä parrakkaista miehistä?»

»Miten niin?»

»Mietin vaan, kun mä olen pitänyt vuosikaudet selaista lyhyttä sänkeä...», mies sanoo ja tiputtaa takkinsa lattialle, muttei vaivaudu nostamaan sitä. »Tänään

aamalla mä ajattelin pelata varman päälle ja ajaa sen veks. Musta on sen takia koko ajan tuntunut, etten mä näytä yhtään itseltäni. Että mulla on jotenkin leveä ja turvonnut naama.»

»Sun naamassa ei ole mitään vikaa.»

Kun kummankin kuppi on tyhjä, he nousevat yksissä tuumin ylös ja suuntaavat kohti ulko-ovia. Hatšepsut kietoo kävellessään huivia kaulaansa ja tuntee jollain intuitiivisella varmuudella, että tässä se nyt on, mies, jonka kanssa hän haluaa kaiken. Tuo tunne säikäyttää hänet, siinä on vääjäämättömyyden vastaansanomaton selkeyttä. Viima pakottaa ohikulkijat kumaraan. Mies käännähtää ympäri ja yrittää saada savuketta syttymään kämmeniensä kupissa. Hän tietää paljon asioista vaikuttamatta silti tärkeilevältä. Hatšepsut kuuntelee vaikuttuneena lauseiden aluskasvillisuudesta esiin nousevia viisauksia.

»Musta tuntuu, että ihmisten sanavarasto on köyhtynyt radikaalisti ihan tässä viime vuosina. Mä olen huomannut, että sivistyssanojen käyttö aiheuttaa jatkuvia kommunikaatiokatkoksia. Suurin osa ihmisistä menee sellaisesta ihan ymmälleen. Mä olen monesti joutunut tekeytymään tyhmemmäksi kuin mitä mä olen vain, jotta mä tulisin ymmärretyksi. Sun kanssa ei onneksi ole niin», mies selostaa ja siristelee tupakansavusta ärsyyntyneitä silmiään.

»Sä olet ensimmäinen sapioseksuaali, johon mä olen Tinderissä törmännyt.»

*Kun vaikeat tunteet
ja asiat kirjoittaa
ylös, ne ovat vain
neutraaleja kirjaimia,
lauseita, jotka alkavat
ja loppuvat. Lauseet
eivät sano koskaan
mitään muuta kuin
mitä niissä lukee.*

**Omaehtoinen ja rohkea
romaani puolensa pitämisestä
ja lapsettomuuden pelosta.**



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52226-4